

17. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 12. oktober 2025, kl. 10.30

Tekst: Lukasevangeliet 14, 1-11

Salmer: 747; 381; 609; 731; 849; 808

Tak Gud for den plads, vi har hos Dig. Amen.

Vi skal snart til kommunalvalg – og indenfor et år også til folketingsvalg – så valgkampen fylder: Kampen lokalt og nationalt om de øverste taburetter. *Dem* hastes der målrettet imod! Og *så* kommer valgresultatet, og mandatfordelingen resulterer i, at *nogle* slukøret må forlade deres pladser igen ... Ja, ”den, der ophøjer sig selv, skal ydmyges!” For en minister dog med udsigt til en god pension! Men ved I, at ordet *minister* betyder *tjener*? Og at det kommer fra latin *minor*, som betyder *mindre*? Det kræver *ydmyghed* at tjene fællesskabet! Og hvert år ved Folketingets åbningsgudstjeneste er det dét, præsten minder de fremmødte politikere om: Med det ansvar de har og de valg, de skal tage, så kommer de til at lave *fejl*; de må ydmygt stå ved, at de har brug for tilgivelse for at kunne fortsætte med at være handlekraftige også *efter* deres fejl og fald. Og i dét

ligner ministre jo bare alle os *andre* – og alle får vi jo da også det samme at vide, når vi går i kirke: Vi er ikke guder; vi er tværtimod *afhængige* af en Gud, der er så stor og barmhjertig, at Han er villig til at *tilgive* os! Og vi er afhængige af *hinandens* tilgivelse. Kun tilgivelse kan give os et fællesskab, hvor der kan kompenseres for mine fejl og mangler af andre, som er stærke hvor jeg er svag og omvendt. Jesus sammenligner tilværelsen med et stort bordfællesskab hvor alle skal have plads, og hans fordelingsnøgle er *altid* at gøre sig *mindre*, så andre får plads! Det skal vi høre igen og igen – fordi vi elsker at få det bedste ben, at komme først. Vi skal mindes om, at *Gud* er først og størst – at det er *Ham* der inviterer os ind i livet og Ham der tager vare på os, når vi skal forlade det igen. Politikere må tåle vælgernes dom – siger vi; *alle* må vi tåle *Guds* dom! Dom blandt *mennesker*, både som vælgere og som medmennesker, handler om at dømme andre inde eller ude, rigtige eller forkerte. Men Guds dom en *forhåndsfrikendelse*: For vi *skal* alle være *med*; vi *skal* det, vi ikke altid *kan*; vi *skal* tjene fællesskabet uanset, hvor gode eller dårlige vi er til det. Gud har sat os til at være Hans ministre, tjenere:

17. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Vi skal passe vores opgaver i ydmyg bevidsthed om, at vi begår fejl og har brug for tilgivelse – at andre begår fejl og har brug for *vores* tilgivelse – alt sammen fordi vi skal videre *sammen*. Ingen bliver smidt ud fra Guds bordfællesskab – men vi bliver sat, hvor vi bedst kan *gavne* og *ikke* bare hvor vi *selv* vil: Dér troede man lige, at man havde kvalificeret sig til at sidde til højbords, tæt på elitegæsterne! Og så må man rykke hen blandt retarderede og demensramte! Husk, at uanset *hvor* vi sidder, er vi Guds udpegede ministre – hans tjenere – og *vi* skal gøre som Guds egen førsteminister gør: Han hedder Jesus og var kendt for at sætte sig dér hvor andre ikke ville sidde! Husk ham! I virkeligheden sidder han altid lige ved siden af *dig* – ja, også netop *nu*: For Gud møder dig altid i dit medmenneske, i den der er lige ved siden af dig. Du tjener Gud ved at tjene dit medmenneske! Så se hinanden i øjnene og se, at Gud kalder dig, som minister til tjeneste og ydmyghed, lige netop dér hvor du sidder og færdes - dér hvor Gud selv har sat dig. *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*